

ת"פ 4911/01 - מועין היב נגד פרקליטות מחוז צפון

בית משפט השלום בקריה שמונה

ת"פ 4911-01-17 פרקליטות מחוז צפון - פליili נ' היב
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט מרון מרגלית, סגן נשיא
הմבוקש מועין היב
נגד פרקליטות מחוז צפון
המשיבה

החלטה

בפני בקשה לקבלת מסמכים ומוצגים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**).

רקע כללי:

כנגד הנאשם הוגש ביום 2.1.17 הוגש כנגד הנאשם כתוב אישום במסגרתו יוחסו לו עבירות של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: **החוק**).

בקצירת האומר יאמր, כי כתוב האישום מפרט שורה של מקרים בהם העביר המבוקש למתלוונת (שהיות קטינה בת פחות מ-15 שנים) הודעות בעלות תוכן מיני, תמונות בעלות תוכן מיני וביקש ממנה כי תשלח לו תמונות אינטימיות שלה.

כמו כן, הציע המבוקש למתלוונת הצעות בעלות גוון מיני.

הבקשה:

ביום 2.7.17 הגיע ב"כ המבוקש בקשה במסגרת עתר כי יותר לו לעין בכל תיק החקירה של חדשים נוספים אשר ביצעו עבירות מין כלפי המתלוונת דין ולא העמדו לדין וכן, בכל חומר חקירה הנוגע לאיור החדשים שלא העמדו לדין.

כן עתר ב"כ המבוקש לעין בנימוקים בדבר אי העמדתם לדין של החודדים האחרים וכן, בעותק כתוב האישום אשר הוגש כנגד אחד: "מיקי".

זה המקום בעיר, כי לבקשתו צירף ב"כ המבוקש העתק מסכומי עדותה של המתלוונת.

ב"כ המבוקש ציין כי פנה למשיבה בבקשתה לדעת מהם הנימוקים אשר עמדו בסיס ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום
עמוד 1

נגד יתר החשודים, וכןנה, כי הנימוקים הינם בבחינת תרשומת פנימית ואינה בגדר חומרן חקירה.

לדבריו, לאחר קבלת החומר המבוקש הוא שוקל להעלות טענת 'הגנה מן הצד' בגין אכיפה בררנית זאת, במידה ולא הייתה הצדקה עניינית וראיתית לאי הגשת כתבי אישום נגד יתר החשודים.

במסגרת הדיון בבקשתה אשר התקיים בפניי ביום 24.9.2017 והודיע ב"כ המבוקש, כי הוא מוכן שבית המשפט יעין בחומר המבוקש ויחווו דעתו ביחס לשאלת האם המדבר בחומר רלוונטי לביסוס טענת 'הגנה מן הצד' בשל אכיפה בררנית.

התגובה:

מנגד טענה המשיבה כי דין הבקשת לדחיה.

בפתח הדברים יצוין, כי המשיבה הביעה תרומות על כך שב"כ המבוקש צירף לבקשתו חומרן חקירה כאשר התיק מצוי בשלב מוקדם ובטרם נחשף בית המשפט לחומר הראות בתיק.

לטענת המשיבה החומר המבוקש כלל אינו קשור למחלוקת בין הצדדים ומשכך, אין הוא חומרן חקירה כלל ועיקר.

לצורך הכרעה בבקשתה יש לבחון את עצמת הקשר בין החומר המבוקש למשפט.

בהקשר זה ציינה המשיבה, כי לצורך הוכחת טענה בדבר קיומה של "אכיפה בררנית" יש להראות כי ההחלטה נבעה משיקול זר או מניע פסול.

כלל נספּוֹו אַוְתָוּ הַזִּיכְרָהּ הַמִּשְׁבָּהּ בְּהַקְשָׁרָהּ זוּ, הַוְאֵ קִיּוֹמָהּ שֶׁלְזַקְנָהּ בְּדַבָּרּ תְּקִינוֹתּ פְּעוֹלָתָהּ שֶׁלְרִשותּ מִנהָלִיתּ.

המשיבה הפנתה לפסקה בעניין אכיפה בררנית בה ציון, כי לא כל החלטה שונה במקרים דומים תהווה אכיפה בררנית, וכן, כי הכלל לעניין זה הוא שככל עוד לא הסתבר שאי העמדתם של מעורבים נוספים בפרשא פלילית נבעה מתוך שיקולים זרים, אז אין באכיפה מסווג זה כדי לעלות לכדי אכיפה בררנית ואין בה כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית.

לטענת המשיבה, במקרה דין לא הובאה מצד ב"כ המבוקש תשתיית ראייתית כלשהיא להוכחת טענתו לפיה ההחלטה להעמיד את המבוקש לדין ולסגור את התיקים כנגד חלק מהחשודים מקורה באפליה פסולה או בשירות לב.

במצב דברים זה, הרי שהמדובר לכל היותר ב"مسעDig" ובמידה ובכל פעם בה יחפות הסגורה לעין בחומר זה מכיוון שהוא שוקל להעלות טענת "אכיפה בררנית" רק כדי לבדוק האם החלטותיה של המאשימה היו נגעות במניעים זרים אז, יש בכך כדי לאין את חזקת התקינות המנהלית העומדת לתביעה.

כן ציינה המשיבה, כי רק במקרים נדירים יתרב בית המשפט בהחלטות התביעה וכי בהחלטה לפיה הריאות המצויות אין מספיקות להגשת כתב האישום ינагג בית המשפט מידת ריסון כפולה ומכופלת.

טענה נוספת העלה המשיבה הינה, כי מטענת ב"כ המבוקש עולה כי הוא מעוניין לבחון את שיקולי המשיבה לסתירת התיקים האחרים אל מול תיק זה ומשכך, הרי שלצורך בירור טענתו יהיה על בית המשפט לבחון את כל חומר הריאות בתיק דין עוד בטרם תחילת שמיעת ההוכחות בו.

לענין הבקשה לקבלת חומר החקירה בעניינים של חשודים נוספים, חזרה המשיבה על טענתה לפיה בית המשפט יחשוף לחומר רב ולא רלוונטי אשר יהיה חסר ערך כל עוד לא יחשוף בית המשפט לחומר הרואית בתיק זה.

לענין הבקשה לקבלת הנימוקים לאי העמדתם לדין של חשודים נוספים טענה המשיבה, כי ככל שהניסיקים טופלו בפרקLIMITOT מחוז הצפון הרי שאליה נסגרו בעילה של חוסר ראות מספיקות.

לשיטת המשיבה אין הצדקה להעברת יתר הנימוקים וצינה, כי מדובר ב"טרשומת פנימית" שאין לב"כ המבוקש זכות עיון בה ובכל אופן, לו ייעתר בית המשפט לבקשת לעיון בחומר הרואית הגולמי או כי אין מקום להיעתר לבקשת לעיון אף בטרשומת זו.

לענין הבקשה לקבלת כתוב האישום שהוגש נגד החשוד "מיקי"- טענה המשיבה כי אף בקשה זו לדחיה.

המדובר בתיק המתנהל בדლתיים סגורות ולצורך העברת החומר יש לקבל את אישור בית המשפט הדן באותו תיק.

בכל אופן צינה המשיבה, כי לא ברור כיצד יש בכתב האישום אשר הוגש נגד חשוד נוסף כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית נגד המבוקש.

ציוון, כי במסגרת הדיון אשר התקיים בבקשתה ביום 24.9.17, הביע ב"כ המאשימה התנגדות להצעת ב"כ המבוקש להעביר את החומר המבוקש לעיון בית המשפט.

דין והכרעה:

לאחר שהקלתי את טענות הצדדים, הגיעו לכל מסקנה כי דין הבקשה על כל רבדיה לדחיה ואנמק.

כבר בתחילת מצאתה לדיון, כי במסגרת בקשתו הצבע ב"כ המבוקש על 5 חשודים נוספים בפרשה כאשר, אין חולק שאף נגד החשוד מיקי הוגש כתב אישום במסגרת הפרשה דן.

סבירוני, כי טענתו של ב"כ המבוקש לפיה בכוונתו לבסס באמצעות החומר המבוקש קיומה של "אכיפה בררנית" נגד המבוקש, מאבדת מעוקצת במצב דברים בו הוגש כתב אישום אף נגד אותו מיקי ולא רק נגד המבוקש בלבד.

בנסיבות אלה אף לא ברור כלל ועיקר כיצד יש באותו כתב אישום אשר הוגש נגד מיקי, כדי לסייע לב"כ המבוקש לבסס טענת הגנה מן הצדק בגין אכיפה בררנית נגד המבוקש.

משכך, מצאתי לדחות כבר כתעת את הבקשה ככל שהינה מתיחסת לכתב האישום בעניינו של אותו מיקי.

כמו כן, דין הבקשה לקבלת העתק מתיקי החקירה נגד החשודים נוספים והעתק מן הנימוקים לאי העמדתם לדין להידוחות ואנמק.

כבר בתחילת יzion, כי מקובלת עלי' עמדתה של המשיבה לפיה על פי פסיקת בית המשפט העליון אין בית המשפט מחייב את שיקול דעתן של רשות התביעה וכי העברות בהחלטוותיהן של רשות התביעה הינה מצומצמת ומוגבלת למקומות נדרים כאשר החלטות אלה נגועות בחוסר סבירות קיצוני או בעיות מהותי זוatta, כפי שמצוין במסגרת בג"ץ 08/007 לION נ' **משטרת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] אליו הפניה המשיבה.

כן מצאתי לקבל את עמדת המשפטיה לפיה, מרווה ההתערבות של בית המשפט בשיקולי העמדה לדין של נאשמים הוא צר ביותר בעת שהנימוק להימנע מהעמדה לדין נועז בשיקולים ראויים (ראה לעניין זה בג"צ 5675/04 **הטנווה למען איכות השלטון בישראל ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם במאגרים המשפטיים] אליו הפניה המאשימה בטיעוניה).

סבירוני כי אין המקירה דין נמנה על מקרים אלה.

כפי שציינה ב"כ המשפט בתגובהה הרו', שה�性ה נהייה מקיומה של חזקת התקינות המנהלית.

ב כדי לסתור חזקה זו, הרי שלכל הפחות על המבוקש להצביע על נימוק כלשהו אשר יש בו כדי לעורר חשד כי יתכן והופלה הוא ביחס לחשודים אחרים.

כאמור, מעין בטיעוני ב"כ המבוקש לא מצאתי כי הצבע הוא על חזד כזה ולמעשה, כל טענותיו הינה כי עצם העובדה שלא הוגש כתבי אישום כנגד כל החשודים, היא זו המקימה את החשד לקיומה של 'אכיפה בררנית'.

זה המקום בעיר, כי ניתן להבחין בין המקירה דין לבין המקרים אשר נידונו בהחלטות עליהן נסמן ב"כ המבוקש.

לענין ההחלטה במסגרת ב"ש (ג' 10/686 **אבטבול משה נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]), הרי שבאותו עניין הצבע העורר על קשר משפחתי בין קצין משטרת לחשוד נוסף ואילו במסגרת ע"ח (ג' 10-30051-30051-30051 **מדינת ישראל נ' נביה רדא** [פורסם במאגרים המשפטיים]) היה מדובר בקטטה כאשר בסופה של יום ההחלטה העוררת להגיש כתוב אישום כנגד צד אחד.

במקרה דין, לא הובהר מה הבסיס לחשדו של המבוקש לקיומה של אכיפה בררנית ובأמור, אין הוא החשוד היחיד במסגרת פרשה זו אשר הוגש כנגדו כתוב אישום.

עוד עיר כי מצאתי טעם בטענת המשפטיה ולפיה, אף אם יעמוד כל חומר החקירה ביחס לחשודים הנוספים לעין בית המשפט, עדין לא ניתן היה לבחון את סבירות ההחלטה אלא לאחר עיון בחומר החקירה נשוא התקן דין, ואולם, כאמור, טרם נפרש הוא בפני בית המשפט.

כמו כן, יש בידי לקבל את טענת המשפטיה לפיה נימוקי המשפטיה בדבר אי העמדתם לדין של יתר החשודים בפרשה דין הינם בבחינת תרשומת פנימית אשר אין לבקשת זכות עיון בה.

ודוק, מעין בענין רדא דלעיל עולה כי בית המשפט המחויז הבוחר כי אין בהחלטתו לאפשר עיון באופן המתואר בהחלטה בנימוקי העוררת שם כדי לשנות את הכלל הנוגע לתרשומות פנימיות.

אף לעניין זה עיר כי לא עלה בידי המבוקש להניח תשתיית ראייתית ولو ראשונית להוכחת טענותו לעניין זה, ואין עיון על ידי בית המשפט בתרשומת זו בשלב זה, בטרם נבחן חומר הראיות נשוא תיק זה כנגד המשפט, כדי לשנות מן המסקנה אליה הגיעו.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה כאמור את הבקשה על כל רבדיה.

עמוד 4

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ח, 31 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.